

שופטת בקנשטיין מי תחתון -

עירום כביום הוולדו

כתביאישום כזה נגד אדם מעורר כנפשו, כאשר התראה מיטרתית היתה בוודאי פותרת את הבעיה. היא שאלה את התובעת המיטרתית מה היתה הסיבה להגשת כתביאישום, הגורמת לבזבוז כה גדול של כספי המדינה וזמנו של בית-הדין. המיטרתית לא ידעה להשיב, אבל אמרה כי היא חושבת שהגורם העיקרי לאישום היתה עבירה קודמת של הנאשם במעשה מגונה בשנת 1980. הביורר העלה כי הנאשם לא עשה את מעשהו ברוח או כדי להרגיז את השכנות. הוא לא הציג את עצמו לראווה מדי יום ביומו. היה זה מיקרה אחד או שניים אשר הרגיו את המתלוננת, שראו אותו מחלון דירתן. האם המתלוננת, שהיתה בבית

רדיחה עתיקת-יומין מספרת על שתי נשים, היושבות בדירה, כאשר לפתע אומרת אחת לשניה: "תראי את חסרה-הבושה הזו בדירה ממול, מתהלך עירום לגמרי!" האשה השניה מתעניינת, ואיננה רואה דבר. "בואי, תעלי על הכסא ותסתכלי מבצע לחלון, או תוכלי לראות אותו" מגיבה האשה הכועסת. נראה כי בדיחה זו הפכה השבוע לתיק מישפטי.

יש לו כמה מועמדות

לפני שנה בדיוק ראו שתי נשים, המתגוררות ברחוב כורזוב בני תניה, את שכנם, משה פירר, מטייל במירפסת דירתו עירום כביום היוולדו. כאשר חזר המיקרה על עצמו כפעם השניה, החליטו הנשים הנפגעות להתלונן בתחנת-המיטרת. אחרי חקירה ודרישה הגישה המיטרת כתבי אישום נגד פירר, באשמת מעשה מגונה בפומבי.

כאשר הובא המישפט בפני השופט ערנה בקנשטיין בבית מישפט השלום בנתניה, לפני שבועיים, הורה פירר באשמתו. הגבר הנאה והצעיר נשאל על-ידי השופטת אם הוא מודה כי טייל על מירפסת ביתו כשהוא עירום כביום הולדו והוא ענה: "אני מודה שהייתי עירום במירפסת של הבית, עמדת שם והשתהיתי במירפסת." על סמך מילים אלה נאלצה השופטת להרשיעו. מכיוון שבכך הודה בכיוצו העבירה שיוחסה לו.

אולם משהו בהתנהגותו של האיש הצעיר עורר שאלות בלבה של השופטת. היא חקרה אותו אם יש לו בעיות כלשהן והדברים זרמו מפיו. הוא סיפר מייד כי יש לו נכות זמנית של 100% בביטוח הלאומי, כי הוא איננו עובד מכיוון "שאין לי מוטיבציה לעבוד". את רוב זמנו הוא מבלה בבתי-קפה. לשאלות השופטת סיפר כי הוא רוצה להתחתן. מי תחתן עם בחור שלא עובד? שאלה השופטת והנאשם השיב, כי יש לו כמה מועמדות.

פירר לא הסתיר מהשופטת, כי הוא מקבל טיפול תרופתי בבית-החולים פרדסיה, אבל טען כי לדעתו הוא כריא לגמרי, אם כי הוא מוכן לקבל את הכדורים מהרופא.

אפשר להגין את התריס!

שופטת בקנשטיין, המוצפת בימים אלה מישפטים של סוחרים סמים אשר נתפסו במכצע האחרון של מיטרת-ישראל בנתניה, תמהה לדעת מדוע מצאה המיטרת לנכון להגיש

"אבל קודם כל אמנותית ואחר-כך פוליטית-חברתית". היא מרגישה שהאמנות שלה מאוד רכה ונשית. כל תהליך העבודה שלה, שיש בו מימד השיתופיות ואי הכפייתיות. הוא מאוד אויפייני לאמר גות'נשים. לכן גם היה לה טוב בשמיר.

מישפט התנגדות לפח

בדיקה יסודית למוצג מישפטי

מישפט רצה הילדה עיישה אליכש משכם מתקדם כקצב מהיר לקראת סיום ראיות התביעה. אולם התובעות ערנה ארבל ונורית שניט אינן יודעות עד עתה מה יהיה קורה-הגנה של הנאשם העיקרי בתיק, יוסף הרנוי. על כן, כאשר עלו שביררים של גירסה כאחת הישיבות האחרונות, החליטו הפרק' ליטות לשלוח שוב חוקר למקום הפשע, כדי לאסוף ראיות נוספות. זמן קצר לפני ישיבת בית-המישפט השבועי, הגיש החוקר סמל ראנס את הדוח שכתב על החקירה הנוספת ופח נקוב כדורים שתפס במאפייה. בגלל קוצר הזמן, לא הספיקו התובעות

פניגורית חנוך אישור יציאה לחתונה

להראות את הפח הנקוב לסניגור מיכאל כספי, המייצג את הרנוי. כאשר ניסתה התובעת ארבל לחקור עד בכר הפח הנקוב, מיהר כספי להתנגד. הוא קם על רגליו וטען בפני השופטים אורי שטרומן, צבי הכהן וחיים אדר, כי על פי כללי הפרוצדורה חייבת התביעה להראות קודם כל את כל הראיות בתיק לנאשם, ואי אפשר לבוא בסוף המישפט ולאמר: תפסנו פח! צריך להעלות את האסמל שתפס את הפח ולחקור אותו ראשון. ורק אחר-כך לחקור את יתר העדים על הפח הזה!" דייק הסניגור.

אנו מבינים כי לא היתה שרות לנאשם ולסניגור לראות את הפח. על כן אנו נותנים עשר דקות הפסקה, כדי לבחון את הפח. קבעו השופטים ויצאו מן האולם.

הסניגור לקח את הבדיקה ברצינות גדולה וביקש לפנות את כל הקהל מן האולם, כדי שיוכל לבדוק את הפח ללא כל הפרעה.

רימונים בבית-קפה

קרנב ההתנכלויות הברית עדים להעיר במשטרה

לעטה ענדול חי, מטירה אשר בשרון, היה בית-קפה במרכז הכפר. בשנה האחרונה היה בית-הקפה מטרה להתנכלות מצד אנשים שונים. בתחילה נזרק רימון על בית-הקפה, ואחיו של עטה נפצע והפך נכה לכל ימי חייו. באותו מקרה נעצר אדם אחד שהורשע בריון וערעורו טרם הסתיים. עטה היה משוכנע כי בזריקת הרימון השתתפו עוד שני אנשים, בהם גר. כאשר נזרק לעבר בית-הקפה עוד רימון במאי 1983, היה עטה בטוח כי השניים חזרו לבצע את זממם וכי הרימון נועד לו. למזלו היה רחוק באותו רגע מחזית הקפה והוא רק נפצע. אולם אורח, שישב בקפה, נהרג.

רות חמורות כמו תקיפה נסגרים גם הם. האם מיקרה כזה יש בו איוה שהוא אינטרס ציבורי, אשר מצדיק שתוקרש לו ולוא דקה אחת מוזמנו של בית-הדין? שאלה השופטת. היא ציינה כי אפילו זמנה של המרפסה שהרפיסה את כתביאישום יקר יתר על המידה מכדי לבזבוז על עניין כגון זה.

משקל - אפס קנס - שקל

בבית-הדין מישפט משתרכים תורים ארוכים של נאשמים בהתפרצות וסמים ושל עצורים הנתונים במעצר עד תום ההליכים. האם לעניין כגון דא ראוי שיוקדש זמן אשר יגרע מאותם עניינים חשובים? שאלה השופטת.

רק במיקרה הסתיים המישפט בישיבה אחת וללא עדים, מכיוון שפירר הודה באשמה. אבל אילו היה טורח ולוקח עורך-דין, או היה כופר באשמה כעצמו, היה על התביעה להביא את עדיה ולהקדיש זמן ארוך מאוד לכיור השאלה אם הנאשם טייל עירום על המירפסת, או רק בחדרו בצנעת ביתו. כיום, בתקופה מתירנית, שבה כל לוחמדות כרוכב מציג תמונת עירום נועזת מסרטים, לא נראה כי יש מקום להאשים אדם ולהעמידו לדין באשמת טיול תמים בעירום על מירפסת-דירתו.

בגלל הניסוח היבש של החוק, לא היתה לשופטת כל ברירה, ומאחר שהנאשם הודה באשמה, היא הרשיעה אותו. אך השופטת ציינה: "האם יש למישור אינטרס, כי אדם כזה, שהוכרז כי הוא מטופל באופן פסיכיאטרי יאגור הרשעות קורמות, או שמא בתקנתו מעוניין הציבור?"

על כן גזרה השופטת על פירר עונש של שקל אחד קנס והמליצה כי ההרשעה הנוכחית לא תמצא ביטוי במשטרה. כיוון שאחיו נפצע בפעם קודמת והוא נפצע בפעם זו, היה לו חשוב שהמתנכל ייתפס, ולכן ניסה להשפיע על העד, קבעה התובעת. הסניגורית ספרה, כי אחרי הפיגוע

שוטר שוודי מרחיק גבר עירום בכיכר בסטוקהולם עם בחור שלא עובד

וראתה אותו עומד עירום, ותו לא. פעמיים במירפסת ביתו בקומה ג', לא יכלה להגין את התריס או להפנות את הגב; או לפחות לקבל עצה כואת מיטרת ישראל? שאלה השופטת. מאז המיקרה, כאשר נחקר על-ידי המיטרת, לא חזר פירר לסורו ולא התייצב שוב עירום על מירפסת דירתו.

הוגש נגדו אישום על הרחת עד. **אייצדק**, למרות שעטה עבר, מבחינה טכנית, את העבירה שיוחסה לו, סברו שני הצדדים, הסניגורית כרמלה חנוך וגם התובעות, שהיה בכך שמוס איצדק שבנוסף היות עטה קרבן התנכלות, ייענש גם בעונש חמור. על כן באו הצדדים לידי עסקת טעון. עטה הודה באשמה והתובעת לא

ביקשה עבורו עונש מאסר בפועל. אנו מקבלים את גירסת הנאשם, כי האמין בכנות שהעד אמנם יודע מי זרק את הרימון, אך מפחד להעיד על-כך במשטרה. כיוון שאחיו נפצע בפעם קודמת והוא נפצע בפעם זו, היה לו חשוב שהמתנכל ייתפס, ולכן ניסה להשפיע על העד, קבעה התובעת. הסניגורית ספרה, כי אחרי הפיגוע

עטה היה בטוח כי אחד מתושבי הכפר ראה את זריקת הרימון כמו עינוי וזיהה את שני האנשים בהם הוא חושד. אולם איש זה לא הלך להעיד בתחנת-המשטרה ועטה ועם על כך. לכן החליט לגשת בעצמו להסדיר את העניין. באיזמים ושכנועים הכריח את האדם ללכת למיטרה ולהעיר נגד השניים. על מעשהו זה נעצר עטה